

Zusjes

SASKIA DE COSTER

Zusjes

© 2020 Saskia De Coster & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

 Wablieft
Frederik de Merodestraat 27, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be

Projectpartners:

Wablieft/Vocvo, Luisterpuntbibliotheek.

Omslagontwerp: Merel Van Meurs, Amsterdam

Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Foto auteur: Sarah Van Looy

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 6001 874 9

ISBN e-boek 978 94 6001 873 2

NUR 301

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

ZONDAG

—

‘Wat een dikzak’, roept Lize naar haar zus Anna. Lize zit op het toilet van de hotelkamer. Ze bladert door een magazine. Ze bekijkt een artikel over verschillende types huid. Vijf van de beste fotografen werkten een jaar lang aan het dure magazine. Dat staat op de voorpagina. Lize gooit het magazine in bad. Anna kijkt naar haar zus. Lize schroeft haar been los. Ze zet het been netjes tegen de muur. Tegelijk heft ze één vinger op naar het been. Alsof het een stout klein kind is. ‘Pfff, wat een hitte.’ Lize neemt een handdoek van het rek. Ze veegt het zweet van haar gezicht. Op haar ene been hinkt ze naar het bed. Anna gaat haar zus achterna. Het bed ligt vol met spullen: een geweertje van plastic, een beeldje van Boeddha. Gesmolten repen chocolade en een hele berg handtassen. Portemonnees en heuptasjes. Er

ligt ook een heel dikke portemonnee bij. 'Zo, opgeruimd staat netjes', lacht Lize. Ze duwt haar zus tussen de rommel op het bed. Lize zwaait met de dikke portemonnee. 'Kijk eens hier, mijn kleine zusje.

Zakenmannen met dikke portemonnees, daar hou ik van!'

Ze draait de portemonnee op zijn kop en schudt hem leeg. Eén bankkaart en een hoop kartonnen kaartjes vallen eruit. 'Pfff', zuchten de twee zusjes teleurgesteld. Pfff, helemaal op hetzelfde moment.

Als je al je hele leven elk moment samenleeft met een ander, ben je geen hele persoon meer. Je wordt een helft. Anna en Lize zijn een tweeling. Ze lijken als twee druppels water op elkaar.

De zusjes hebben dezelfde lange haren, zwart als een raaf. Hetzelfde gezicht, wit als melk. En dezelfde lippen, rood als kersen.

Er is maar één verschil tussen de twee zusjes. Anna heeft wel nog twee benen.

Er liggen nu zeker tien kartonnen kaartjes op het bed van het hotel. Anna en Lize draaien

ze allemaal om. Ze merken iets vreemds. Op elk kaartje plakt een kleurige bloem. Het zijn verschillende soorten bloemen. Er zitten kleine madeliefjes tussen, boterbloemen, en zelfs een hele kleine orchidee. Dat bloempje ruikt nog altijd erg lekker.

De eigenaar van de dikke portemonnee heeft duidelijk hard gewerkt aan de kaartjes. Hij plakte de bloempjes er heel precies op. Hij liet geen sporen van lijm of plakband achter. 'Wat voor een vreemde mens doet nu zoiets?' vraagt Lize. Onder ieder bloempje staat ook iets geschreven. Lize en Anna kennen het schrift niet.

'Dat moet Japans zijn', zegt Lize. 'Ik twijfelde eerst nog: is die kerel nu een Chinees of een Japanner? Maar het was echt een stijve zakenman. Volgens mij draagt hij altijd een kostuum. Zelfs op het strand als het warmer is dan veertig graden. Hij moet wel een Japanner zijn.'

'Waarom propt hij zijn portemonnee vol rommel?' vraagt Anna. 'Dat deden wij toen we tien jaar waren. Dan stopten we stickers en prenten in onze agenda op school, voor

als we ons verveelden. Misschien vervelen stijve zakenmannen zich ook vaak?’

‘Weet ik veel’, antwoordt Lize. ‘Maar verdomme zeg, heb ik daarvoor zo veel moeite gedaan? Ik deed zo mijn best om die kerel te verleiden. Wat heb ik mijn tijd verspild.’

Anna houdt de kaartjes tegen het licht. Ze bekijkt ze met veel aandacht. ‘Volgens mij is het een gedicht’, zegt ze. ‘Een lang en droevig gedicht, over bloemen die hij vond op zijn lange, verre reizen. Hij wil het tonen aan zijn geliefde. Die zal helemaal betoverd raken door de mooie woorden. Ze zal dan voor altijd van hem houden.’

‘Wat heb jij toch veel fantasie’, onderbreekt Lize haar. Ze ontdekt nog een vakje in de portemonnee. ‘Kijk, zijn rijbewijs! Hij is echt een Japanner. En hier, nog een kaartje. Jakkas, dat lijkt wel een netel.’

Anna fantaseert verder: ‘De tekst is geschreven in het schrift van uilen. Uilen leren het gedicht uit hun hoofd. Ze roepen het van boom tot boom, zo de hele wereld rond.’

‘Anna, je hebt te veel fantasie’, doet Lize hun moeder na. ‘Dit is gewoon een gekke verzameling dode bloemen.’

Lize schudt het laken op. Alle kaartjes vliegen in de lucht. Daarna dwarrelen ze weer omlaag. Het lijkt wel of het sneeuwt in de kamer.

‘Hé, wat doe je nu?’ Anna geeft haar zus een duw. Lize valt van het bed, de kaartjes achterna. Ze lachen. Lize sleurt haar zus mee op de grond. Ze giechelen als twee kleine kinderen.

Zijn er trouwens nog kinderen die bloemen drogen tussen de bladzijden van dikke boeken? Nee. Kinderen zijn daarvoor veel te volwassen. Veel zakenmannen zijn anders. Zij zoeken graag naar het kind in zichzelf. De zusjes lachen en lachen, als volwassen kinderen.

‘Ik had toch liever geld, in plaats van tuinafval.’ Lize kruipt recht en opent een raam. ‘Heb jij geen last van deze hitte?’

‘Ja hoor, ik ga er bijna dood aan. Gelukkig heb ik al bloemen voor op mijn graf.’ Anna raapt de kaartjes op.

‘Die kaartjes horen toch bij de vreemdste dingen die we ooit in een portemonnee vonden.’